

partii naleraq

21.maj 2019

FM2019/220

Forslag til forespørgselsdebat om etablering af central videns Center om forældrenes levevilkår. Formålet med forespørgselsdebatten er at der senere hen skal danne grundlag for etablering af en Forældre talsmand.

Medlem af Inatsisartut Jens Napātōk´, Partii Naleraq

Vi vil hermed fra Partii Naleraq komme med vores udtalelse om fremlagte forslag til forespørgselsdebat om etablering af central videns Center om forældrenes levevilkår. Formålet med forespørgselsdebatten er at der senere hen skal danne grundlag for etablering af en Forældre talsmand fremsat af Medlem af Inatsisartut Jens Napātōk´, Partii Naleraq.

Vi er klar over at der er en synlig økonomisk kløft i samfundet. Der er i blandt os forældre og familier som er yderst velfungerende, og der er i blandt os forældre og familier der har svære levevilkår, og der er i alle tilfælde børn indblandet.

I de seneste år er det bemærkelsesværdigt at der bliver flere forældre, der bliver skilt, og det er ikke sikkert at de skilles med fuldt overlæg. Disse forhold gør at de rammer børnene hårdt, når forældrene ikke lever sammen længere.

Forslaget fremsat af Medlem af Inatsisartut Jens Napātōk fremsætter et yderst interessant emne der belyser levevilkårene i samfundet. Da vi ikke på nuværende tidspunkt ikke har en central videns center om forældrenes levevilkår, og hvor vi især ikke har validt data om børns levevilkår i det hele taget, hvor vi for fremtiden vil stilles hårdere, når vi nu mangler den instans.

Det er ikke alle forældre der har de bedste levevilkår, mødre der er ene forsørgere, og fædre der er ene forsørgere, er lever med i samfundet, hvor de har svært ved at forsørge deres børn. Det er ikke kun dem, der har det svært, der er også forældre iblandt os, der har for lave indtægter, der ikke har muligheder for at leve som gennemsnittet.

Det har stor indflydelse på deres dagligdag, især for lavindkomstgruppen, der forsørger flere børn. Mødre der er ene forsørgere, og fædre der er ene forsørgere har hårde daglige levevilkår. Mange forældre er nødt til at arbejde længe for at forsørge deres børn, for at betale huslejen, for at give børnene tøj og for at kunne købe mad. De bruger meget tid på at tjene til føden, for at få økonomien til at slå til og har således ikke tid til børnene, hvor de er ladt alene. Det er ikke altid ønskværdigt for forældrene at lade børnene være alene i længere tid ad gangen, hvor de skaber utryghed, når der i disse tider er omfattende seksuel misbrug af børn.

Især forholdene i bygderne kan være særdeles belastende og jeg vil citere fra rapporten vedrørende børn og unge, der er anbragt udenfor hjemmet: ”Bygdebestyrelserne har begrænsede beføjelser til at præge forskellige tiltag der vedrører børn og unge, da kommunalbestyrelserne giver dem meget få beføjelser. Bygdebestyrelserne udtaler at de har brug for mere viden om børn og unges udfoldelsesmuligheder, og ved indberetninger om især omsorgssvigt af børn giver udfordringer i form af manglende viden om procedurer.

Der bliver færre forældre, der er gift, og der bliver flere forældre, der bliver skilt, og desværre er der flere og flere børn, der vokser op hos den ene forælder, og det medfører uvægerligt større ændringer for barnets liv, og de bliver som regel ramt økonomisk, ved at den ene forsørger forsvinder. Vi kan forestille os at det at være eneforsørger både må være fysisk og psykisk hårdt belastende, ikke mindst fordi de må agere både far og mor 24 timer i døgnet. Hvis barnet er sygt eller hvis der sker tragiske hændelse, kan de medføre længere tids fravær fra arbejdet, der kan være huslejestigninger, der medfører at de har svært ved at få økonomien til at slå til, hvor de må spinke og spare, og de har ingen mulighed for at slappe af, og det får os til at overveje om det ikke er muligt at støtte borgerne i samfundet mere, så det får bedre levevilkår.

Der er blandt andet forældre, der har fået anbragt deres børn uden for hjemmet, og de bruger mange år for at få deres børn hjem igen, og de møder en masse hindringer, selvom de har taget de nødvendige skridt mod de forbedringer der kræves, og når forholdene er som beskrevet bør vi være bedre til at hjælpe og behandle de forældre, da de holdes og behandles adskilt, hvor der ikke sker bæredygtige forbedringer.

I Redegørelsen om fattigdom og lighed der kom frem i 2018, står der skrevet, og det vil jeg citere: ”Jeg har ikke set min ældste søn i over to år (...) Jeg kan ikke huske hvornår jeg har set mine døtre. Det kan være at det er fire år siden. Jeg var ikke med til deres konfirmation.

Der var også en enlig mor der fortæller: ”Jeg laver ikke varm mad hver aften. Vi spiser tørt brød. Jeg har ikke råd til at lave mad med kartofler, grønsager eller kød hver dag. Jeg må spare, og det er meget svært. Vi kunne være velnærede ved første øjekast, men grunden til det er, at vi udelukkende spiser de billigste mad. Mine børn spiser meget mad med konservering. Men jeg gør det så godt jeg kan.” Vi har borgere der lever i blandt, der lever sådan, og det har brug for hjælp, især når der er børn indblandet.

Hvis vi skal gøre bedre forhold i samfundet, er det spørgsmålet om hvorledes vi kan arbejde henimod en given målsætning. I den sammenhæng kan man ikke komme uden om kommunerne, fordi hvis man vil forbedre en families levevilkår så de overkommer deres problemer, er det nødvendigt med at de gives bedre økonomiske muligheder. Vi skal sikre dem et arbejde hvor de kan tjene penge. De skal også gives bedre muligheder hvad bolig angår, og hvis de skal overkomme deres problemer er det vigtigt med at de inddrages i sagsbehandlingen og får det nødvendige støtte.

Det er vores oprigtige mening, at såfremt forældrene skal kunne forsørge deres børn, skal de hjælpes med deres problemer. Når forældrene skilles, er der som regel tvister om hvilke af forældrene, der skal beholde barnet, hvor det endda kan ende med at barnet ikke må ses af den anden forælder. Det er et barns rettighed at kunne holde kontakten med sine forældre. Derfor skal det sikres at forældrene i enighed skal have samkvemsret til deres børn.

Vi vil derudover fremhæve et spørgsmål som vi gerne vil have jer til at overveje, og det er: Hvorledes vil forældrene bedst kunne beskyttes, når det drejer sig om levevilkår? For eksempel er det et mønster at når et ægtepar skilles, er det som regel manden, der flytter ud. Det kan fortolkes således, at grunden til at han bliver smidt ud, er at han er manden. Vi er under en periode med lighed for kønnene og derfor bør vi være mere ihærdige med at håndhæve sådanne sager mere retfærdigt.

Skal vi kræve at der etableres en instans som forældretalsmand? Eller på hvilke områder skal vi hjælpe forældrene for et gøre deres levevilkår bedre, fordi det simpelthen er nødvendigt med at der skal gøres noget.

Med disse ord fremsætter vi forslag til forespørgselsdebat fremsat af Jens NapätôK', Partii Naleraq.

Hans Enoksen